

Para Çikolata

İrem Başak BİLGİN

Koruyucu Aile Yanındaki Çocuğumuz

Her can aynı ateşte pişmez ki! Bazı canlar erken pişer, olgunlaşır. Bazıları daha da erken pişer, bilgeleşir. İşte o canlardan biriyim. Ve küçük yaşlarda, yaşamımın korlandığı bir bilgeyim. Bilgili insanların bolca olduğu, bilgelerin ise bir elin parmaklarını geçmediği dünyada, ben bir bilgeyim. Sizlere aktarmak istediğim "bilge"lik. Kulaklarınızı açın da dinleyin. Bilgiyi bulmak kolay, bilgeyi bulmak zor.

Ben bir yuva çocuğuydum. Sessiz, uysal, insanlardan kaçan. Yuvalı olmamı bile anlayamayacak kadar küçükken oldum "Yuva Çocuğu." Annemin beni bıraktığı bir gün, henüz daha küçücükken anlamaya çalıştığım anlar. Düşünsenize, o kadar sevdiğiniz annenizin ellerinizin arasından uçup gittiğini. Hayattaki tek dayanağınızdan bir gün ayrıldığınızı. Nedenini asla sorgulayamadığınızı. Anlamsızlığın ortasında, henüz küçük bir yaşta, dünyayı anlamlandırmaya çalıştığınızı. Suçlu mu annem, bilemem. Ama gerçeklik ortada. Henüz küçük bir yaşta, kocaman açılmış gözleri ile, yepyeni bir hayatın başlangıcında bir çocuk orada durmakta.

Anlayamamıştım ilkin ne olduğunu. Hatırlıyorum şimdi. Ağlamaktan gözlerim şişmişti. Bir anda bir çocuk gürhunun içindeydin. İçinde bulunduğu ortamın kaşarı olmuş onlarca çocuk. Sizin üzerinizde yerli yersiz baskı kuran onlarca çocuk. Duygularınızın karmakarışık olmasından mı nedir, bu boşucu baskıya alıyorsunuz hızlıca. Birileri geliyor ve birileri gidiyor. Bazen de ket vuruyorsunuz kendinize. Kapatıyorsunuz kendinizi, dünyaya, insanlığa. Bir bakıcıya düşen onlarca çocukla, var olmak istiyorsunuz. İlkel değilim, garip değilim, sizden biriyim diyorsunuz etrafınızdaki mahalle çocuklarına. Ama olmuyor. Aramızda bir şeyler var. Konuşamıyorum, ama hissediyorum. Evet derinde bir şeyler var diyorsunuz. O mahalleli çocuk, sense yuva çocuğu. Şairin dediği gibi: "Sen Ciğercinin Kedisi, Ben Sokak Kedisi."

Yuvada iken, galiba en zor şey kendinizi değerli hissetmek idi. Sonradan öğrendim. Yuva çocuklarında terk edilmişlik sendromu olurmuş. Kendisini değersiz hissedermiş bu çocuklar. Hele bir de gelen giden ziyaretçiler sadece vicdan ağartmaya gelip, sorunu tam anlamıyla ele almak istemeyince, ne çocukların kalplerine dokunurmuş ne de hayatlarına. Ama elbet bazı ziyaretçiler farklıymış.

Ben kim miyim? Hayatın bana bir kutu çikolata sunduğu ve içinden en sevdiğim altın kaplama jelatinli para çikolataların çıktığı kocaman bir mutluluğum ben. Hiç bitmeyen bir ışıltıyla, o jelatinlerin yaşamıma altın sarısı ışıklar saçtığı, rehberim, izleğim, hayat ışığım kocaman bir ailenin yüreğinden doğurduğu bir çocuğum ben. Ben bir bilgeyim. Koruyucu aile modelinin başarılı olduğunun kanıtı bir bilge. Genç yaşına, varlığı, yokuğu, terkedilmeyi, sevmeyi, mücadeleyi, sabrı sığdıran, bu korlarda yanan bir can, bir bilge.

Aynı annem gibi. Beni yüreğinden doğuran annem gibi. Günlerden bir gün ziyaretime gelen sonradan da bana koruyucu aile olan annem gibi. Küçük küçük, ama bu çocukların hayatına dokunan o kadar ayrıntı var ki. İşte onlardan biri.

Ben annemden beni ziyarete geldiği bir gün çikolata istemiştim. Annem bana kocaman kocaman çikolatalar alıp gelmişti. Bense ısrarla hayır bunlardan değil, para çikolata istiyordum demiştim. Bunun üzerine annem, Çanakkale'nin bütün marketlerini dolaşıp, bana para çikolata denilen o sarı jelatinli çikolatalardan arayıp, uzun zaman sonra bularak yanıma gelmişti. O zaman işte hayatımda ilk defa, "Ben birisi için değerliyim." demiştim. İşte o zaman anlamıştım. Ben ve annem terk edilmişlik sendromunun belini bükümüştük.

O zamanlar, yuvada kalırken, yatağıma uzandığım her gece, perdeden sızan ışığa bakar ve hayaller kurardım. En büyük hayalim ise, bir gün bu ışığın beni yuvadan alıp başka bir hayata ışınlayacağıydı. O günler artık yaklaşmakta gibiydi. Onun için çok değerli olduğuna inandığım annemle, o ışık benim için doğdu. Önce gönüllü ailem olan annem, sonrasında ise, aramızdaki sevginin daha da büyük olduğunu

görerek koruyucu aile olmaya karar vermişti. Bana fikrimi sorduklarında ise, kocamanca bağırıyordum: "Evet, gitmek istiyorum."

Gittim de. Arkamda örselenmiş bir çocuklukla ve acı hatıralarla dolu bir geçmişle. Bir melek değildim giderken. Annem, onca kaçmama rağmen, adını bile doğru dürüst söyleyemeyen bana tonla emek harcadı. O annem ki, günlerce benim için uğraşıp, onlarca kez psikologlara taşıdı. Ben onu çok üzdüm. Bolca da yaramazlık ve kapris yaptım. Ama onun öyle kocaman yüreği vardı ki, tüm bunlara sabırla dayandı. Bu sabır, zamanla bende de işe yaradı. Ne de olsa, onarılamayacak çocuk yoktu. Zaman içinde de, annem ve babamın hayatlarının odak noktası oldum. Bana hep doğruları anlattılar. Her zaman karşılıksız emek verdiler. Ben sokağa çıkmaya korkarken beni cesaretlendirdiler. Sen yaparsın, sana inanıyoruz, sana güveniyoruz, dediler. Böyle böyle düzeldi her şey.

Sosyal yanlarımın gelişmesi için de çok çaba harcadılar. Önce hayatla daha iyi mücadele edebileyim diye beni yelken sporuyla tanıştırdılar. İlk günler çok zorlansam da, çok seveerek yaptım bu sporu. Şimdi ise, beş yıldır lisanslı sporcuyum ve yarışmalara katılıyorum. Ayrıca, ben de

ailemden öğrendiğim şekilde sosyal etkinliklerde yer almayı seviyorum. İyilik ağacı isimli bir projede emek veriyorum. Benden sonra yuvada kalan kardeşlerimin hayatına dokunup onları da mutlu ve başarılı çocuk kervanına katmak için uğraşıyorum. Huzurevindeki yaşlıların el emeği, göz nuru ürettiklerini satarak onların kişisel ihtiyaçlarını karşılamalarına destek oluyorum.

Ben kim miyim? Hayatın bana bir kutu çikolata sunduğu ve içinden en sevdiğim altın kaplama jelatinli para çikolataların çıktığı kocaman bir mutluluğum ben. Hiç bitmeyen bir ışıltıyla, o jelatinlerin yaşamıma altın sarısı ışıklar saçtığı, rehberim, izleğim, hayat ışığım kocaman bir ailenin yüreğinden doğurduğu bir çocuğum ben. Ben bir bilgeyim. Koruyucu aile modelinin başarılı olduğunun kanıtı bir bilge. Genç yaşına, varlığı, yokluğu, terkedilmeyi, sevimliyi, mücadeleyi, sabrı sığdıran, bu kordarda yanan bir can, bir bilge. Şimdi daha fazla çocuğun mutluluğa yelken açabilmesini düşleyen bir bilge. Ve bu bilgeliğin daha da artması için tek bir şeye ihtiyacımız var: "Para Çikolatayla Yoğurulmuş Sevgi"

Var mısınız?